

Dominika Veselá

Dopad

obyčejných

zvláštností

DOMINIKA VESELÁ

DOPAD OBYČEJNÝCH ZVLÁŠTNOSTÍ

PRVNÍ ČÁST

KATŮV ŠLEH

Na rozlehlých zeleních města Northon City spadajícím pod aglomeraci Westen Central se nedělního rána roku 2000 nic zvláštního neodehrávalo. Pokud za pozoruhodné nepovažujeme dvě děti, chlapce a dívku, hrající si na trávě. Dítka hrála přetlačovanou přímo na široké zahradě rodinného domu patřícího dívčiným rodičům. Na první pohled se mohlo zdát, že toho času pětiletý hoch se svou váhou jedenatřicet kilogramů a diagnostikovanou dětskou obezitou má nad stejně starou, útlou holčičkou stojící na vyzábělých nožkách navrch, ale opak byl pravdou. Dívka suverénně vyhrávala a kluk natahoval moldánky. Tím chlapcem byl Timothy Jeremy, syn místního politicky činného senátora, jehož manželka a Timothyho matka během těhotenství nabrala úctyhodných třicet kil, a těchto se nikdy nezbavila, naopak svou sbírku kilogramů každý rok o nějaký ten další rozšířila. A s nesmyslnou logikou se rozhodla to samé provést i svému jedinému potomkovi. Z toho důvodu hošík právě, odstrkován děvčetem, namáhavě supěl a pot mu stékat po masitých zádech. Vedle sklonu k obezitě zdědil také tendence k ublíženosti. Toliko vysvětlení slz třpytících se mu v očích.

Onou holčičkou, která tlustého mladíka od sebe obratně odstrkovala, byla dcera váženého vyslance Deryla Kellyho, který si v Northon City pořídil menší vilku a žil zde se svou manželkou Henrietou a dcerou Simonetou. Simoneta byla miláček svého otce, poslušná a introvertní dívka, která vždy tatínka poslechla na slovo a nikdy neodmluvila. Tyto perfektní vlastnosti byly vyváženy několika slabostmi. Tou první byla její až nezdravá uzavřenost a tou druhou mírná pichlavost a jemná zlomyslnost. A ta jí momentálně prostupovala až do konečků prstů, když před sebou viděla toho tloušťíka, jak se ze všech sil snaží ji přeprat. Několik sekund za pocitem zlomyslného zadostiučinění by jistě přišel nával studu, který se v ní probudil pokaždé, když pomyslela nebo dělala něco nehezkého. Tentokrát se ale nedostavil. To proto, že Timmy ke svému, v dívčiných očích ubohému, snažení přetlačit ji přidal něco daleko otřesnějšího. Začal brečet. Znechuceně ho od sebe odstrčila. Hoch se zakymácel a upadl do trávy.

„Proč jsi to udělala?“ ptal se ublíženě.

„Proč jsem udělala co? Porazila tě nebo tě shodila do trávy?“

„To druhé.“

Simoneta pokrčila rameny. Její dnešní dávka sdílnosti byla vyčerpána, nechtělo se jí mluvit. Ze všeho nejvíce toužila vrátit se do domu a zavřít se v pokoji. Mladík se mezitím neohrabaně vydrápal zpět na nohy. Očistil si dlaní pozadí a nepřestával na ni ublíženě zírat. Chřípí nosu se mu při tom chvělo a dvojité brada se pohupovala. *Je směšný*, napadlo ji. Vzápětí jí přišlo na mysl, že to nesmí říci nahlas,

neboť to by byla další zlomyslnost, a to už by její svědomí nemuselo vydržet. *Ačkoli, pomyslela si, pohled je na něj opravdu žalostný.*

Prasátko, prolétlo jí hlavou bezděčně a začervenala se.

„Proč se červenáš?“ zajímalo ho.

Dívka stále neodpovídala. Pouze si chlapce prohlížela a do mysli se jí vpálilo to jedno slovo. Slovo, které před ním nesměla vyslovit, protože tatínek jí výslovně zakázal posmívat se cizím dětem.

Vypadáš jako prasátko. Prasátko před rožněním. Prasátko v ohrádce. Prasátko... prasátko... prasátko.

Náhle se otočila a mířila do domu.

„Kam jdeš?“ ptal se zmateně. Nevzpomínal si, že by řekl něco, co by se jí mohlo dotknout. Naopak očekával z její strany omluvu za ublížení při hře. Počítal s velikým a teatrálním ospravedlněním, jaké vídal v některých filmech, ale od Simonety se mu nic takového nedostávalo. Ta se naopak otočila a odcházela. Rozčilovala ho.

„Jdu domů, ty jdi taky. Už si nechci hrát,“ řekla rozhodně a vážně.

Klučina na ni zíral, když vcházela do velikých prosklených dveří jejich vily. Ani při nejlepší vůli nedokázal pochopit, co to do ní najednou vjelo. Chtěl si s ní jen hrát a ona se k němu chovala neurvale, potom jej dokonce shodila do trávy a teď odchází! Ani za mák se v ní nevyznal. Zíral na její záda, jak prošla dveřmi, a poté se k němu na okamžik otočila tváří. Než stačila zavřít na kliku, zakřičel: „Zítra zase přijdu. Tentokrát tě porazím.“

Dívka měla již takřka zavřeno, přesto se jí přes ně podařilo pronést vážným hlasem: „O tom pochybuji. Dokud alespoň trochu nezhubneš, není nejmenší šance, že bys mne přetlačil!“

Než se dveře zabouchly zcela, viděla před sebou obličej svého jediného kamaráda, jehož tvář nabrala rudou barvu studu.

Přesně tento úryvek vzpomínky procházel zas a znovu hlavou nyní již dospělé Simonetě, jež si, ležíc na nemocničním lůžku, nechávala do vény vpravovat látku, kterou v místním Ústavu pro neobvyklé pacienty nazývali „Úlevákem“. Trpělivě ležela a zírala do stropu. Ruka jí volně přesahovala přes okraj postele a v žíle měla zavedenou kanylu, kterou do jejího těla proudila tekutina barvy bouřkového nebe. Nebyla rozrušená. Nebyla ani nervózní. Nebyla vlastně vůbec nic. Ale... vlastně ano. Něco přece jen byla. Byla apatická.

Dlouhý pobyt v tomto zařízení z ní vysál veškerou energii. Bojovný spirit holčičky, kterou ve své mysli vídala každý den, byl pryč. Jako malá byla odhodlaná a hrdá. Nyní v dospělosti byla zlomená. A rezignovaná. To především. Možná právě proto si bez ustání ve své hlavě přehrávala onu vzpomínku na sebe v pěti letech a svého jediného kamaráda Timothyho, se kterým zametla jako s vypelichaným smetákem. Neboť to byl jediný cit, který v sobě ještě dokázala probudit. Stud.

Zachovala jsem se k němu hnusně, napadlo ji snad po milionté. Hnusně a zlomyslně. Ten kluk si se mnou chtěl jen hrát. Nic víc. Neprahl po mém hodnocení nebo kritice. Toužil jen mít nějakého kamaráda. Tak jako i já. Nemohu říci, že bych jich za svůj ne příliš dlouhý život tam venku měla moc. Vlastně jsem měla jen jeho.

„Už jen chvilíčku, Sim,“ pronesla znenadání sestřička, která přišla zkontrolovat její infuzi, „za okamžik už tě propustím,“ dodala s úsměvem a mrkla na ni. Simoneta jí věnovala falešný a unavený úsměv. *Ta za to nemůže*, pronesla v duchu. *Nemohu ji vinit za nic, proč bych se tedy měla na ni ušklíbat?*

Tak, jako jsem se křenila i na Timmyho. Opět ten nenáviděný vnitřní hlas, který jí nedal pokoj. *Co asi teď dělá? Je ještě tloustík? Je vůbec naživu? Pracuje na Druhé straně? Pokusím se ho najít, pokud se někdy dostanu tady odsud.* Z „ú- pé-en-pěčka“, jak tomuto sanatoriu místní pacienti říkají, odfrkla si v duchu.

„Tak a je to!“ pronesla sestra vlídně, odpojila hadičku od katetru, který Simonetě zůstal ve hřbetu ruky a povzbudivě se na ni usmála. Dívka vstala z lůžka, popadla své sako a šouravým krokem zamířila ke dveřím. Sestřička za ní zavolala: „Za půl hodiny máš sezení s doktorem Peerym na pokoji číslo pět. A nezapomeň si nasadit náramky, už jsem ti je připravila, leží na nočním stolku v tvém pokoji, oba jsou plně nabitě.“

Opět vlídný úsměv na ženině tváři. Simoneta se ve dveřích otočila a zamumlala: „Děkuji, sestro Camille.“

Zavřela dveře a pomalu se šourala zšeřelými chodbami.

Pohybovala se pomalu, neboť dle předchozích zkušeností věděla, že jí zbývá asi tak hodina nebo dvě a po injekci, kterou právě dostala, se jí udělá nesnesitelně zle. Jak moc je vám špatně, ptal se jí jednou doktor Peery. *Asi jako když máte silnou kocovinu krát sto miliónů*, odpověděla. Dny „Úleváků“ byly její nejméně oblíbené, ale tak tomu bylo i u všech dalších pacientů. V nocích po povinném proočkování

se pak z Ústavu ozývalo samé kňourání a sténání. Pokud by okolo zařízení šel někdo za tmy, musel by zákonitě uprchnout, neboť by nabyl dojmu, že tu straší. Je to pro vaše dobro, halekal ředitel sanatoria. Byl to růžolící tloušťík, jemuž se nebezpečně napínaly švy u kalhot, které hrozily prasknout každým okamžikem. Sám byl až na obezitu zdravý jako řípa a v očích mu svítily ohníčky, když pacientům sanatoria oznamoval, že z laboratoří na Druhé straně dorazila nová dávka „Úleváku“. Několik nemocných pak zdvořile zatleskalo, aby dalo najevo radost. Simoneta mezi tleskajícími nebyla. Nikdy.

„Došla sis pro svoji dávku, Kellyová?“ zajímal se Blaise Noir, další obyvatel Ústavu. Zkřížil jí cestu, tudíž se pravděpodobně teprve na svou injekci chystal. Simoneta se zastavila a unaveně pravila: „Ahoj, Blaisi.“

Pohlédla mu do očí. Odrážel se mu v nich zvláštní třpyt. Vypadal popleněný a uštvaný. *Jako dýchánek mrtvol, které nechťejí zhebnout*, napadlo ji. Kdyby to nebylo k pláči, smála by se.

„Jo. Na noc se zase budu muset zamknout v pokoji, abych přečkala tu hrůzu, co mě čeká.“ Když to vyslovila, vyvstaly jí na okamžik chlupy na zátylku.

Blaise se uchechtl. Měl se všech pacientů smysl pro ten nejčernější humor a byl tady také ze všech nejdéle. Jak sám říkal: *Připadá mi to už všechno jako špatný vtip, nějaká zkurvená noční můra, ze které se nemůžu probudit. Jsem tady zavřený už dvacet let a nejhorší na tom je, že jsem tu jako ve vězení, ale vězení to ve skutečnosti není. Neustále mám naději na to, že se dostanu ven – až se vyléčím. Ale Kellyová, nemůžou si přece myslet, že jsem padlý na hlavu, že ne?! Já přece vím, že se nevyléčím nikdy.*

Tak proč mě pořád nutí žít v planých nadějích? Byl bych radši, kdyby mi řekli narovinu, že tady zhebnu, než aby mě pořád krmili těma žvástama o naději, která prý neumírá. Co se týče mě, zdechla už dávno!

Simoneta na starce hleděla se směsicí jemného pobavení a únavy. Starý muž na ni jemně mrkl.

„Rozumím ti, Kellyová. Ale ty nepropadej mizérii. Ty se odsud dostaneš. Na to vsadím svoji láhev nejlepšího vermutu.“

„Když myslíš. Zrovna teď jdu do pokoje, potřebuji si vzít náramky. Však víš, pro jistotu.“

„Vím. Poslyš, nepotrvá dlouho a začnou nám dávat obojky, co říkáš?“ mrkl na ni spiklenecky. *Jak může mít stále chuť žertovat*, napadlo ji. Oplatila Blaisovi mrknutí a odšourala se do svého pokoje. Ten sestával z jednoho lůžka, jednoho nočního stolku, psacího stolu a židle. Naproti posteli byl vchod do skromné koupelny. Co se Simonety týkalo, používala jen lůžko a noční stolek. U psacího stolu seděla málokdy, v zásuvce sice měla propisku a arch čistých bílých papírů, ale problém byl v tom, že neměla komu napsat.

Nikoho nemám. Jsem sama, pomyslela si se smutkem.

Od lékaře měla nařízeno psát deník a zaznamenávat si svůj tělesný stav, ale o to neměla ani trochu zájem. *Za chvíli zapomenu, jak se píše. No co, možná to tak bude lepší. Pěkně zvlčím, to by bylo jaksepatří podpoření mého současného stavu*, napadlo ji ironicky.

Na nočním stolku nehnutě ležely dva elektronické náramky. Na obou blikal zelený bod. Skutečně tedy byly nabité. Simoneta přistoupila ke stolku a zírala na ně. Už jen představa toho, že si je bude muset nasadit na zápěstí obou rukou, jí znechucovala. Byla přece pod

dohledem a měla v sobě „Úleváka“, tak proč potom ještě taková opatření? *Pro mé dobro*, napadlo ji a ušklíbla se. *Pro dobro mé a sanatoria. Hlavně toho druhého. Chtějí si to pojistit nadvakrát. Jako když se nasadí kondom a zároveň se spolkne pilulka proti otěhotnění. Prostě pro sichr.*

Nebezpečně dlouhou chvíli si pohrávala s myšlenkou, že náramky hodí na podlahu a bez slitování je rozšlape. Ale to by mi nebylo nic platné. Vyrobili by nové. A mě by pokárali, což by nebylo dobré. Bylo by to temné. A nelidské.

Po chvíli, která se zdála nekonečně dlouhá, se vzpamatovala a strojeným pohybem nasadila jedno pouto na zápěstí. Materiál jako kdyby hned ožil a v momentě kontaktu s kůží se řemínek pevně obtáhl kolem paže. To samé provedla i s druhým. Obruče chvíli tiše vrněly a synchronizovaly se. Za okamžik se ozvalo tlumené pípnutí a body, které až dosud svítily zeleně, se změnilly v modré. Náramky vyslaly elektrické impulzy do Simonetina těla a ona se pod náporům toho zvláště nepříjemného pocitu musela zajíkávě nadechnout a jemně zapotácet. Zatřepotala se jí víčka a cítila, že se něco změnilo. Jako kdyby se odhmotnila. Shlédla dolů na své ruce. Vypadaly, jako by se pohybovaly v mlze. I její nohy jí připadaly cizí, možná svým mozkiem plně neovládala svalstvo a nervovým vzruchům trvalo nekonečně dlouho, než došly k místu svého působení.

Cítila se jako v některém ze svých zlých snů, kdy se pokoušela utéct před něčím strašlivým, ale právě v ten moment měla svaly jako z rosolu a nemohla se efektivně pohnout, natož rozběhnout.

Bez správného zapojení snopců nešlo pohodlně stát, proto dovrávorala k posteli a sesunula se na ni. Zhluboka dýchala a snažila

se opět propojit se svým bytím, ale moc dobře věděla, že to nepůjde. Podstata jejího problému byla zakořeněná přímo v jejích buňkách, a aby byl její problém „potlačen“ (alespoň tak to říkal doktor Peery s nesnesitelně slizkým úsměvem), musela každý měsíc podstoupit „úlevákovou“ léčbu a denně nosit tyto náramky, jež její problém zpomalily. Bohužel tím ale zpomalily i ji samotnou, ale to podle lékaře nebyl problém. Vždyť se stejně pohybuje jen v rámci sanatoria a má pro sebe všechnen čas světa, tak nevadí, že se bude hýbat trochu zdráhavěji a bude jemně apatická, no ne? Když vám to pomůže, milá Simone (neustále jí říkal Simone, bez ohledu na to, kolikrát mu opakovala, jak se doopravdy jmenuje), tak něco tak zanedbatelného přeci můžete vydržet, no ne?

Chtělo se jí křičet „NE“ zplna hrdla, ale nebyla schopná ze sebe vydat jedinou hlásku. Jen shrbeně seděla na posteli a pomalu se dostávala do stavu jakéhosi přizpůsobení. Ten spočíval v tom, že si její tělo navyklo na to jakž takž fungovat ve zpomaleném režimu, a poněkud neochotně a zdráhavě se k tomu opět připravovalo. Po chvíli si vzdychla, vstala z postele, jemně zakolísala a podívala se do zrcadla visícího na zdi vedle postele. Viděla blondátou osmnáctiletou dívku s tmavými kruhy pod očima a sinalou pokožkou. To ale nebylo to, co by upoutalo pozornost kolemjdoucího, tedy – normálního kolemjdoucího, nikoli obyvatele Ústavu. Ti byli na neobvyklé jevy zvyklí, vždyť na podivnosti se celý tento aglomerát specializoval. Normálního člověka by zaujaly dívčiny oči, které právě svítily zářivou jantarovou barvou, jež místy přecházela v oslepující zlatavý trpyt. Ten jas pomalu odezníval a Simonetě se vracela její původní světle zelená

barva. Jakmile záře zanikla zcela, dalo se věřit, že je to jen obyčejná dívka. Ale to byl omyl. Holčína nebyla obyčejná. Byla zvláštní... byla jiná. A proto byla zavřená v tomto sanatoriu. I se svými spolutrpiteli. I ti byli jiní.

Město Northon City leželo v aglomeraci Westen Central a bylo pozoruhodné tím, že bylo absolutně rovné. V této oblasti byste nenašli jediný výběžek, jediný zvlněný terén. Celá plocha, na které bylo Northon City vystavěno, ležela odříznutá širokým korytem řeky Lane od Southberg City, které bylo oproti svému protějšku hornaté. Northon City bylo urbanizované a technicky vyspělé. Říkalo se mu také Druhá strana, a se svým protějškem na opačné straně řeky bylo spojeno dlouhým klenutým mostem. Pacienti Ústavu pro neobvyklé pacienty o něm mluvili s posvátnou hrůzou, která je naplňovala právě pro jeho jakousi nedostupnost. O Southberg City se dalo mluvit jako o opaku Northon City. Takřka celé Southberg City zaplňovalo sanatorium a jeho pacienti, kteří, pokud se snažili a měli dovolené vycházky, mohli přes řeku Lane zahlédnout horizont „vysněného města“. Města, do kterého se s největší pravděpodobností nikdy nepodívají. Zírali na něj s žárlivostí a nádechem nostalgie. Simoneta měla dovolené procházky jen občas a pokud ano, zakázala si dívat se k řece Lane, neřkuli k horizontu. Na Druhé straně se narodila a prožila zde část svého dětství, a to bylo přesně to, na co nechtěla myslet. Raději se pomalu procházela parkem přiléhajícím k Ústavu.

Procházet se a na nic nemyslet, ani na minulost, ani na budoucnost, to byl její každodenní plán.

Kdo se o podobné problémy nemusel starat, byl vždy pozitivně naladěný ředitel sanatoria, který se mohl volně pohybovat jak po Southberg, tak po Northon City. V prvním zmiňovaném vedl Ústav podle něj plný žijících mrtvol, a v druhém si užíval zaslouženého odpočinku po náročném poslání, které mu Nejvyšší svěřil. Ochránit zaslíbené Northon City před hrozbami a tyto pozavírat v Southberg City a už nikdy je nepustit na svobodu, to byl jeho smělý plán. Na Druhé straně měl ženu a dítě a za žádných okolností nehodlal dovolit, aby je ohrozil některý ubožák z Ústavu. Navíc měl také poměrně slušné kontakty na obou stranách řeky a od přírody zvědavého ducha, který mu velel čas od času některého svého pacienta zavést do podzemních laboratoří nacházejících se hluboko pod přízemím sanatoria, a tam na něm vyzkoušet své doposud neotestované medikamenty. Nikdy nedokončená studia chemie byla dle jeho názoru dostatečnou průpravou pro tyto výzkumy. A jedna oběť za několik stovek přeživších? To se přeci vyplatí. A navíc, ti bastardi v Ústavu by mu měli být vděční, protože bez těchto pokusů by jim nikdy nemohl poskytnout „Úleváky“. A bez nich by to byla horda ještě větších uvozhřenců, než jakými jsou doposud. Takže by mi všichni ti nahoře měli sakramentsky líbat nohy, sakra!

To, že se za ředitelovým slizkým úsměvem a malýma, prasečíma očkami skrývá záludná bestie, věděli všichni vězni sanatoria, a pokud si nebyli jistí, alespoň to tušili. Však mu také nadarmo mezi sebou neříkali „kat Jake“. Ale většina z nich, a to včetně Simonety, neměla

dostatek síly, aby se nad něčím takovým zamyslela nebo se s tím dokonce snažila něco udělat. Dobroty, které jim solili do žil každý měsíc, je natolik vyřazovaly z provozu, že byli rádi, že se plahočí. *Opravdu vypadáme jako banda duchů*, napadlo dívku, když se blížila k pokoji číslo pět, kde ji čekala nejneoblíbenější kratochvíle, kterou jim zde dopřávali. Sezení s psychologem. Za dobu, kterou tady strávila, se jich tu vystříдалo několik a každý to s ní po nějaké době vzdal, a to z jednoho prostého důvodu. Simoneta buď celou dobu mlčela, nebo promluvila několik vět a tím to haslo. Nikdo nikdy nedokázal prorazit její bariéry mlčenlivosti a na základě toho všichni lékaři po chvíli usoudili, že jim neplatí zas až tak dobře, aby zde trávili chvíle jen zíráním do obličeje na první pohled nesdílné dívčiny.

Nicméně doktor Peery se od ostatních psychologů lišil. On nebyl jen netrpělivý, on byl navíc hloupý a zlomyslný. Rád na své pacienty donášel, pokud se nechovali podle jeho představ. A udávání znamenalo, že se zvěsti dříve či později donesli katu Jakeovi. To, co následovalo poté, nebylo pěkné. Bylo to temné. A děsivé. Simoneta několik hrozných sezení s katem zažila. Dodnes má z oněch chvil nepříjemné pocity, jakmile se v jejím pokoji rozhostí tma.

„No jen pojd' dál, Simone!“ zahalekal bodře doktor Peery, když dívka nahlédla do dveří pokoje číslo pět. Byl navlas stejný jako ten Simonetin, jen u stolu stála ještě jedna židle, na kterou se měla posadit. Podobnost místností volil kat záměrně, podle jeho slov to mělo pomoci pacientovi, aby se uvolnil a lehčeji zapřádat hovor. Ve skutečnosti byl ředitel držgrešle a do Ústavu pořizoval jen to nejnutnější.

„Posaď se,“ nabídl jí místo naproti sobě. „Jakpak se dnes máš?“

„O něco lépe než včera,“ zalhala. Doktoři měli rádi, když se jim lhalo. Mohli si potom doma honit péro a představovat si, jací jsou hrdinové, když všechny vyléčili.

Doktor Peery se usmál. Sálh po dívčině složce, která čítala několik desítek zhusta popsaných papírů, a rozevřel ji na libovolné straně. *Shrnutí známého*, napadlo ji.

„Simoneta Catelyn Kellyová, narozena 24.4.1995 v Northon City. Rodiče Henrieta a Deryl Kellyovi, oba narozeni 1965 tamtéž,“ vzhlédl od dokumentu. „Copak dělali rodiče na Druhé straně?“

„Máte to ve spisu, hned pod nejvyšším dokončeném vzdělání!“ odvětila tiše. Drahnou chvíli se nic neozývalo, nakonec se neudržela a kradmě pohlédla na Peeryho. Ten seděl nehnutě, prsty na rukou vytvořil stříšku a jemně poklepával nohou do neslyšného rytmu. Vyčkával.

„Otec byl vyslanec a matka knihovnice,“ odpověděla poraženecky.

„Dostala jsi dnes „Úleváka“, Simone?“

„Dostala. A jmenuji se Simoneta.“

„Na tom nesejde. Tady je všem u prdele, jak se jmenuješ. Pro všechny jsi jen kódové označení v pořadači, nic víc. A to neplatí pouze o nás. Myslí si to všichni na Druhé straně, rozumíš? I pro ně jste vy všichni tady jen spousta hladových krků navíc!“ odvětil nebezpečně tichým hlasem.

Simoneta zírala do země a poprvé během dnešního dne si uvědomila, že se jí v oblasti žaludku usazuje nevolnost. Nejvíce ze všeho chtěla vstát, ukázat doktorovi vztyčený prostředníček a odplížit

se do pokoje. Jenže nemohla. Sezení nebylo u konce a podle Peeryho dnešního rozpoložení nebude ještě drahnou chvílí. Mlčela.

„Něco ti teď ukážu, ano? Jedno moc zajímavé video!“ Stočil displej počítače jejím směrem a zmáčkl tlačítko Play. Na monitoru se objevila světle zelená plocha pokrytá odshora dolů malými kuličkami. Ty se po obrazovce pohybovaly až groteskně rychle. *To je nějaká zkurvená počítačová hra? Mám teď mačkat mezerník a snažit se je chytit*, napadlo ji. Chvíli na obrazovku zírala a přišlo jí na mysl, že to video musí být alespoň stokrát zrychlené, jinak by to nebylo možné. Nic na světě se nepohybuje tak rychle! Shlédla na dolní lištu a uviděla, že běží s naprosto normální rychlostí. Udělalo se jí ještě více nevolno.

Peery otočil obrazovku zpět k sobě a sametovým hlasem se zeptal: „Jestlipak víš, co to bylo?“

Dívka zavrtěla hlavou. Tušila, ale nechtěla to vyslovit nahlas. Nechtěla mluvit vůbec.

Doktor si teatrálně vzdychl, udělal z prstů mřížku a začal k ní mluvit, jako kdyby něco vysvětloval hloupoučkému dítěti.

„To jsou tvé buňky, Simone. Před týdnem jsme ti odebrali vzorek tkáně a přenesli jsme jej do média, aby mu bylo dobře. Toto jsou tvé buňky, v nezměněné rychlosti!“

Simoneta nasucho polkla. Nevолnost se zvětšovala závratnou rychlostí. *Pozvracím se*, napadlo ji. *Pozvracím*.

„Tak a tady máš vysvětlení svého současného stavu. Proto se ti děje to, co se ti děje. Tvoje skvělé buňky zkrátka jedou ne na sto, ale na pět set procent! A my nevíme, co s tím. Cítíš se teď lépe, když jsem to přiznal? Ano, nevíme, co s takovými, jako jsi ty a ostatní pacienti.

Jedno ale víme naprosto přesně. Vy jste hrozba! Jste hrozba pro slušnou společnost, pro pracující lidi, kteří žijí spořádané životy a nemají čas na takové neplechty, jako je tato!“

Děvče zvedlo hlavu a nevěřicně na doktora pohlédlo.

„Myslíte si, že si schválně zrychluju buňky, abych byla to, čím jsem?!“

„To nevím. Nevím, co děláš nebo neděláš, protože o tom nechceš nikomu říci. Já jen vím, že je to celé v tobě. Toto jsi ty!“

„Ano? Ale já nechci. Nechci to být. A tady v tomhle posraném Ústavu hniju jen proto, že neustále slibujete, že mě vyléčíte! Ale jsem tu už pěknou řádku let a pořád se nic neděje!“

Peery se křivě zazubil. Při úsměvu odhalil zažloutlé zuby.

„Ale to jsi na omylu, děvče. Ty tady nejsi z toho důvodu, že ti někdo přislíbil zázračné vyléčení. Ty jsi tu proto, abys neohrozila slušné lidi na ulici!“

Simoneta se napřímila. Nevolnost už dosahovala kritického bodu a hrozila ji přemoci.

„Nikdy bych nikoho neohrozila! Víte to! Po těch vašich spláškách, co jste do mě vpravili, nemám na proces dostatek sil!“

„To ale nemůžeme vědět jistě, vid' že ne? Co my vlastně víme? Pustíme tě, ty si za prvním rohem sundáš náramky, které tě udržují ve snesitelných mezích, a pak nám tady budeš pobíhat jako maniak.“

Děvče si odfrklo. Nevolnost jí už zaplnila každou skulinku těla a neměla sílu se dohadovat. Kdo ví? Třeba má doktor Šílenec pravdu. Minimálně nelže v tom, že by si sundala náramky, jakmile by k tomu měla příležitost. Ty zatracené obruče jsou ve slušné společnosti

považovány za cejch, za Kainovo znamení. Sundala by je hned, to je jisté. Našla by si způsob, jak se jich zbavit. Chtěla by zapadnout mezi normální lidi.

Doktor se mezitím uklidnil a opět si prohlížel její spis. Zastavil se jako vždy u té nejnenáviděnější části.

„Rodiče zahynuli, když ti bylo osm?“

„Hm.“

„Jak zemřeli? Tady se píše, že byli oběťmi dopravní nehody, je to pravda?“

Toto byl pro ni tenký led. Něco, o čem se zaručeně bavit nechtěla. A pokud by ji někdy přepadla „povídavá“, rozhodně by to nebylo s doktorem Šilencem.

„Žádná odpověď? Ty po mě chceš, abych ti pomohl od tvého utrpení, a přitom odmítáš spolupracovat, Simone!“

Dívka mlčela. Nechtěla si připomínat, co se stalo tu noc, kdy se zničehonic stala sirotkem. Nechtěla myslet na to, co se přihodilo rodičům. A jí, konec konců.

„Stačilo by jednoduché ano nebo ne a mohli bychom se posunout dál. Například k tomu, co se přihodilo tobě, že ses stala tím, čím jsi. Co se tehdy stalo? Očitý svědek tehdy tvrdil, že tě prý našli několik desítek metrů od místa nehody. Jak jsi se dostala tak daleko?“

Děvčeti bušilo srdce čím dál rychleji. *Ne, nenut' mě o tom mluvit! Já o tom nechci nic říkat! Prosím, prosím!*

V tu chvíli se ozval alarm ohlašující oběd. Simoneta si viditelně oddychla. Vstala a měla se k odchodu.

„Jen pro tvou informaci, toto není konec. V rozhovoru budeme pokračovat. Klidně milionkrát za sebou. Jednou tě zlomím a ty mi prozradíš, co se tam tehdy stalo!“ zavrčel za ní rozčileným hlasem.

Zastavila a pomalu se na Peeryho otočila. V očích se jí usadil onen jantarový lesk, jež značil, že je nanejvýš rozezlená. *Máš štěstí, doktůrku, že mám teď na zápěstích náramky! Jinak bych ti ten sebevědomý úšklebek z tváře už dávno smázla.* Psycholog však nejen že se nepřestal usmívat, on se dokonce rozchechtal.

„Ano, ukaž mi svou zvrácenou stránku! Dopřej mi to a já pak učiním příslušná opatření.“

„Jako co? Půjdete mne naprášit řediteli?!“ otázala se temným hlasem. Jantarová se v očích změnila na bělostnou šed'. V tu chvíli se již neovládala, byla posedlá vztekem. Ale stále se nějakým zázrakem dokázala nepohnout. Psychologovi z obličeje zmizel úsměv.

„Sestro Wetterbyová!“ zavolal znenadání.

Sestřička Camille vstrčila hlavu do dveří a nervózně se usmívala. Simoneta se otočila jejím směrem a pohled do jejího obličeje špetku toho spalujícího vzteku uhasil. Opět mohla trochu reálně uvažovat.

„Pohovor s pacientkou Kellyovou je pro dnešek u konce. Odveďte ji do jídelny. A nezapomeňte ji objednat na roční kontrolu, která se koná příští týden!“ S těmi slovy vstal a vypařil se z místnosti. Pro jistotu ještě za sebou práskl dveřmi.

Camille přistoupila k dívce a jemně ji uchopila na paži. Ta se k ní otočila a se zoufalým výrazem zakňourala: „Roční prohlídka?“

„No ano, příští týden dorazí komise z Druhé strany, bude chtít vidět, jak si někteří pacienti polepšili,“ roztržitě se usmála, „nebo alespoň jejich nezměněný stav.“

Pokud se Simoneta domnívala, že situace už nemůže být horší, tento poznatek ji okamžitě vyvedl z omylu. Nic nebylo horší, než roční prohlídka, kdy se na vás přes sklo dívá tucet tupých obličejů jako na zvířátko ve vitríně. V duchu zaúpěla.

„Pojďte, dovedu vás do jídelny. Musíte něco sníst.“ Děvče se nechalo poslušně dovést sestřičkou Camille do jídelny, kde už pacienti seděli nad svými obědy. Po předchozí odhodlanosti, jež se odrážela v jejích očích, nezbyla ani kapka. Z dívčina obličeje vyhlížel pár zelených očí naplněných strachem.

Timothy Jeremy si naprosto nezasluhoval, aby se o něj Simoneta strachovala nebo si vyčítala své předchozí chování k němu. Pravdou bylo, že na křivdy z dětských let dávno zapomněl a nevedlo se mu vůbec špatně. Nenásledoval příkladu svých rodičů, a to v žádném směru. Nestal se senátorem, jakým býval jeho otec a nezůstal ani tím tlouštíkem, z kterého si malá holčička dělala žerty. Stal se investigativním novinářem toužícím po odhalení pravdy, ať už byla jakákoli. Ve volném čase zpevňoval své svalstvo v posilovně, tudíž se z něj vyklubal klasický případ označovaný jako „skvělá partie“. Dobře vypadal, měl výborně placenou práci, navíc byl skromný a věčně usměvavý a ženy po něm šlely. Jeho ale na záležitosti na jednu noc

neužilo, což velice vítala jeho vážná známost Evelyn, která nemohla uvěřit svému štěstí, že chodí s tak báječným mužem, jakým je Timmy Jeremy.

K mladíkovým blízkým přátelům patřil psychiatr Brian Lowe, velice učený a strohý hubený muž s kaštanově hnědými vlnitými vlasy, který bral své poslání velice vážně, a pokud zrovna nepřemýšlel o údelu svých pacientů a o možnostech, jak jim pomoci, rád po večerech četl literaturu faktu a psychologické romány. Byl hrdý na svůj racionální pohled na svět. Nikdy nevěřil v nic, na co si nemohl sáhnout nebo co nemohl vysvětlit pouhou fyzikou. S Timothy se přátelil především proto, že se považoval za jakéhosi vyvoleného, který byl předurčen k tomu být přítelem skvělého Timmyho Jeremyho. Kamarádi si navzájem sdělovali své touhy a přání, rádi si spolu zašli na partičku pokeru nebo na golfové hřiště. O přátelství v pravém slova smyslu se ale mluvit nedalo. Kamarádství ve své nejčistší podobě se na Druhé straně nepěstovalo. Tady byli lidé velice zaneprázdnění a neustále někam spěchali. Lpěli na kariéře a majetcích. Brian sice nepatřil k těm, kteří by pro peníze udělali cokoli, ale nedovedl si představit život jinde než v Northon City. Narodil se zde, vyrostl zde a pravděpodobně zde i zemře. O cestě přes most do Southberg City nikdy neuvažoval, upřímně se toho děsil. Máma s tátou mu už od mala nařizovali, aby o „Prokletém městě“ nepřemýšlel a nikdy tam nejezdil. Rodičům věřil tehdy a věřil jim i dnes. Tedy... z veliké části. Vždyť – co jiného, než zde by se tam mohlo vyskytovat, ne? Budou tam domy, které budou vypadat jako kostky lega naskládané na sebe, budou tam silnice a budou tam lidé.

Tak jako v každém spořádaném městě. Co je na Southberg City tak zvláštního, že o něm všichni z Druhé strany mluví tak tajemně a pro podporu své teze i ztlumují hlas?

„Moje máma říkala, že prý tam straší,“ podotkl jednou mimoděk Timothy, když si spolu zašli na kávu do blízké restaurace.

Brian si odfrkl.

„Tohle nemyslíš vážně, že ne? Poslyš, ve své práci se setkávám s případy, kdy lidé tvrdí, že v noci je najednou přepadne tak silný strach, že se nemohou pohnout ani probudit. Většinou pak ještě dodávají, že se jim před obličejem zjeví tajemná postava bez obličeje a oni nemohou ani křičet. Říká se tomu spánková paralýza, a ta je vědecky vysvětlitelná. Ale nečekáš doufám, že budu věřit, že někde straší jen proto, že o tom mluví lidé u piva?!“

Timothy se pobaveně zakřenil a v očích mu zajiskřilo.

„Nemluví o tom jen lidé u piva, kamaráde. Mluví o tom všichni z Druhé strany. Říká se, že tam prý shromažďují zvláštní osoby, které jsou z nějakého nevysvětlitelného důvodu obdařeny schopnostmi!“

„Jakými schopnostmi?“ zeptal se Brian a dal si záležet, aby tón jeho hlasu vyzněl nanejvýš znuděně a nezaujatě.

„Co já vím? Nejsem doktor. Ale zřejmě to budou asi nějaké nevídané schopnosti, když mají tendenci ty chudáky zavírat pod zámek!“ podotkl Timmy vědoucně.

Brian si znovu odfrkl a nevěřicně zakroutil hlavou.

„Dobrá, dejme tomu, že připustím, že na druhé straně přes řeku je banda lidiček, co je obdařena nějakými schopnostmi. Kde by k nim

asi přišli?! Doufám, že nešlo o nějaký výbuch Urychlovače částic a všechny je to neosvítilo, vid' že ne?!"

Timothy se zasmál. Rád s Brianem vedl podobné debaty. On byl totiž jeden z mála, který si zachoval skeptický pohled na svět a vše se snažil logicky argumentovat.

„Jsem novinář a o něčem takovém, co by se dalo přirovnat k výbuchu supernovy, bych jistě minimálně slyšel.“

Brian přikývl.

„Tak vidíš. Nezbyvá než konstatovat, že nás rodiče od mala krmili nechutnými zvěrstvy, kamaráde! Na druhé straně nestraší a nejen to, možná to tam vypadá navlas stejně jako tady – jen zrcadlově obráceně!“

Timothy vyprskl smíchy. V tu chvíli mu zapípal mobil.

„Promiň, přišel mi email. Omluv mne, musím si ho přečíst.“

Brian přikývl a pustil se do svého cheesecakeku. Jedl pomalu a vychutnával si každé sousto. Na kamaráda se nedíval, chtěl mu dopřát soukromí. Místo toho si prohlížel hezkou servírku, která právě za pultem připravovala kávu. Usmála se na něj, On jí úsměv opětoval. Už se rozhodoval, že ji osloví, když tu mu na rameno kdosi poklepal. Otočil se a zjistil, že je to Timothy, kterému mezitím zmizel úsměv z tváře a mírně zbledl. Tvářil se nanejvýš znepokojeně.

„Co se stalo?“ zeptal se úzkostlivě.

„Pojď támhle do boxu, chci ti něco ukázat.“

Brian poslušně vstal a zamířil do boxu. Usadili se naproti sobě a Timothy mu podal svůj mobil.

„Tohle video mi teď přišlo emailem. Poslal to náš reportér, můj dobrý kamarád Kid. Podívej se.“

Mladík stočil pohled na obrazovku a uviděl záběr vyzábělého muže, který se vyděšeně díval do kamery. Také velice rychle mrkal a něco tiše drmolil, nebylo mu však rozumět. Brian si na něm všiml dvou věcí. Zprvč byl až nepřírozeně hubený (*nejspíš anorektik*, napadlo ho) a na zápěstích měl předměty, které by se daly přirovnat k digitálním hodinkám, jen byly větší. Kdosi za kamerou si chtěl pořídit detailní záběr, a tak přiblížil objektiv muži k obličeji. Ten se okamžitě vzepjal, zvedl ruce před obličej a začal hystericky kvílet. Tím video končilo.

Brian se na Timothyho nechápavě zahleděl. On mu pohled oplácel, jen jeho výraz nebyl nechápavý, nýbrž znepokojený.

„Co to má být?“ ozval se potichu.

Timothy obrátil obrazovku telefonu zpět k sobě a začal potichu číst text, který zřejmě přišel s videem v emailu.

„Time, podívej se na to, co jsem dnes natočil. Toho chlápka na videu přivezli poměrně vyděšený občané, kteří se s ním setkali v rychlovlaku. Podle toho, co drmolil, dokázali jakž takž rozeznat, že sem přijel z nějakého sanatoria a dožadoval se sundat náramky. Zavezli jsme ho do nemocnice, kde mu teď dělají nějaké testy a pokoušejí se mu sejmut ta zatracená pouta. Zatím bezúspěšně. Neměl u sebe žádné doklady ani peníze, zřejmě jel načerno. Snažíme se zjistit, kdo to je, myslíme si, že by měl být z Prokletého města. Jako, kámo... tušili jsme, že to za řekou je divoký, ale Kriste pane, co to tam s těma lidma provádějí?! No nic, to je zatím všechno, jsem z toho dost vyklepanej, dám ti vědět, až budeme něco vědět. Měj se.“

Timothy dočetl a vypnul telefon. Brian mlčel.

„Viděl jsi ty vpichy na rukách?“ zeptal se po chvíli hrobového ticha.

„Viděl.“

„Jak můžou vědět, že je ze Southberg City? Co když je to jen obyčejný feťák?“

„Nevědí to, zatím. Ale zaprvé, rychlovlaky jezdí jen přes řeku a zadruhé – my tady lidem nedáváme pouta a nenecháváme se vyhladovět skoro až na smrt.“

„Prokrista pána, tys věděl, že přes řeku mají nějaké sanatorium?“

„Vůbec ne. Myslel jsem si, že je tam pár baráků, silnic a farem, nic víc.“

Brian přikývl. Timothy vstal.

„Kam půjdeš?“ zeptal se psychiatr nervózně.

„Teď jdu domů, chci zavolat Kidovi. Potom se podívám do nemocnice za tím mužem.“

„Ne, Timothy, hele, asi není úplně vhodné se do toho plést!“

„Jsem novinář, příteli, vzpomínáš si? Musím zjistit, odkud ten chlap je a co se mu vlastně stalo.“

Brian také vstal. Vzdychl si a pokýval hlavou.

„Máš pravdu. Poslyš, kdyby se něco dělo, informuj i mě.“

Timothy se nevesele usmál.

„Jasně, kámo.“

V tu samou chvíli, kdy se dva přátelé loučili v restauraci na Druhé straně, seděla Simoneta ve svém pokoji na okraji postele a zhluboka dýchala. Pět dnů ji trápila „pouleváková“ reakce a až teď se zdálo, že se věci začaly pomalu zlepšovat. Což byla po všech těch „nepříjemnostech“, které zažila při oné nešťastné návštěvě u doktora Peeryho, první pozitivní věc za dlouhou dobu. Psycholog dodržel své slovo „muže“ a šel ji naprášit katu Jakeovi. Jakob Finnley za Simonetou přišel a sladkým hlasem jí oznámil, že pokud jí Peery nevyhovuje, nechá ho okamžitě propustit, stejně mu už dlouho leze krkem. Dívka nevěřila svým uším a nevěřicně se na ředitele pousmála. Ten jí následně s tím samým samolibým úsměvem prozradil, že pokud bude stejně nekompatibilní i s dalším psychologem, odvede ji do podzemních laboratoří a ukáže jí, odkud získal příhodnou přezdívku kat. Simonetě úsměv okamžitě zmizel z tváře. *Stejně milý a ochotný pomoci, jako vždy*, napadlo ji. Další tři dny strávila vmáčknutá mezi noční stolek a stěnu a snažila se překonat „poulevákový stav“, který už kdysi přirovnala ke kocovině krát milion. Soustředila se na to, kdo je, se zaťatými zuby si odříkávala své jméno a jména rodičů, data narození a po milionté opět vzpomínala na Timmyho a své dětství. *Dokud alespoň trochu nezhubneš, není nejmenší šance, že bys mne porazil.* Pobaveně si odfrkla a pak propukla v hrůzu nahánějící skřípavý chechot. Nevěděla sice jistě, co se s Timmym stalo nebo co dělá, ale předpokládala, že i kdyby byl vynašečem splašků, byl by na tom mnohem lépe než ona. *I kdyby měl dvě stě kil a nemohl ani popoběhnout, stejně by mne porazil. Stačilo, kdyby do mne šťouchl prstem a zlomil by mne vpůli.* Ležela skrčená mezi stolem a stěnou a potichu kňourala.